

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce **T a.s.**, se sídlem xx, zastoupeného Mgr. Kateřinou Hůlkovou, Ludvíkovou, advokátkou se sídlem Purkyňova 43, Plzeň, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2011, č. j. KÚLK 19080/2011/ODL/13,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 10. 3. 2011, č. j. KÚLK 19080/2011/ODL/13, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:**I. Žaloba**

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen platební výměr Městského úřadu Jilemnice (dále jen „správce poplatku“) ze dne 28. 12. 2010, č. j. MUJI/5731/2010/FIN-POPL./4. Tímto platebním výměrem byl žalobci vyměřen místní poplatek ve výši 10 000 Kč za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010, za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Žalobce nejprve velmi obšírně namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, kterou byl novelizován zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí“. Brojil proti praxi „přílepků“ a navrhoval, aby soud podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení úpravy zakotvené do ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, zákonem č. 183/2010 Sb.

Dále považuje žalobce napadená rozhodnutí za nezákonná z důvodu nesprávné interpretace ustanovení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), kdy brojí proti samotnému vyměření místního poplatku za tzv. „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, namítá, že místní poplatek nebylo možné vůbec vyměřit. Podle žalobce dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze v případě koncového interaktivního videoloterijního terminálu (dále také „IVT“), jako součásti centrálního loterijního systému (dále také „CLS“), místní poplatek vůbec stanovit a vybírat. Ustanovení zákona o místních poplatcích umožňující vybírat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu je nesrozumitelné. Zákon o loteriích pojem jiné technické herní zařízení nezná, ačkoli v ustanovení § 2 písm. j) a § 47 odst. 2 citovaný zákon hovoří o technických zařízeních, pojem jiné technické herní zařízení nedefinuje a nelze jej ani vyložit. Podle žalobce je nutno z § 17 odst. 1 zákona o loteriích, který obsahuje definici výherních hracích přístrojů (dále také jen „VHP“), dovodit příbuznost technologického charakteru, proto je třeba jiným technickým zařízením rozumět technické zařízení technologický příbuzné VHP, tedy zařízení kompaktní a funkčně nedělitelné, které umožní celý sázkový proces, od vkladu finančních prostředků do hry až po průběh hry a její výsledek. Žalobce s odkazem na povolení Ministerstva financí CLS dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích upozornil na to, že IVT je pouze jednou z částí CLS a nemůže být proto zařazen pod pojem jiné technické herní zařízení, neboť slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde než koncový IVT, funkčně nedělitelným technickým zařízením je CLS. Novela zákona o místních poplatcích, jejíž pojmosloví neodpovídá zákonu o loteriích, je pro adresáty nesrozumitelná. Obecně závazná vyhláška sice vycházela ze zákona o místních poplatcích, ale správce poplatku při vydání platebních výměrů překročil rozsah pojmu jiné technické herní zařízení, rozhodnutí proto byla vydána v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobce zatížil poplatkovou povinností nad rámec připuštěný zákonem.

Žalobce také polemizuje se závěry prezentovanými v metodickém sdělení Ministerstva financí. Nelze akceptovat, že technickým zařízením je jak centrální jednotka, tak místní jednotka a koncový IVT nikoli v komplexu, ale každá tato část. Takový výklad neodpovídá vydávaným povolením, kde jsou IVT zahrnuty jako nedělitelná součást funkčně nedělitelného CLS, když plní funkci zobrazovací jednotky. Žalobce zopakoval, že koncový IVT není schopen realizovat celý herní proces.

Poslední částí žaloby žalobce brojí proti tomu, aby byly místní poplatky vybírány za povolené jiné technické herní zařízení, nikoli provozované, jako je tomu u VHP. V daném případě správce poplatku žalobci vyměřil místní poplatek za povolená jiná technická herní zařízení (celkem 2 ks), ačkoli je žalobce v dané době fakticky neprovozoval. Obecně závazná vyhláška č. 1/2010, na základě které byl místní poplatek vyměřen, překročila zákonný rámec zákona o místních poplatcích, když poplatkovou povinnost vázala na povolení jiného technického herního zařízení. Dle žalobce zákonodárce v ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích umožnil vybírat místní poplatek za provozovaný VHP, stejně tak provozované jiné technické herní zařízení. Slovo povolený znamená, že místní poplatek se vybírá za legální, tedy povolené VHP, jakož i povolené jiné technické herní zařízení, nikoli za nelegální. Citované ustanovení nestanoví pro VHP a jiné technické výherní zařízení odlišný režim,

čemuž také odpovídá obecně závazná vyhláška statutárního města Teplice č. 4/2010 a č. 5/2010, kterou podepsal předkladatel novelizace zákona o místních poplatcích.

Žalobce navrhuje zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr vydaný správcem poplatku, a požaduje náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě setrval na důvodech svého rozhodnutí, dovolával se skutečností, plynoucích ze správního spisu. Žalovanému nepříslušelo posuzovat ústavnost postupu přijetí zákona č. 183/2010 Sb., tímto zákonem byl vázán. Odkázal také na závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud judikoval, že nic nebrání tomu, aby IVT byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) zákona o loteriích. U jiného technického herního zařízení se vybírá poplatek za povolené zařízení bez ohledu na to, zda je zařízení v provozu či nikoliv. Žalovaný konstatoval, že k tomuto výkladu je metodicky veden Ministerstvem financí, a i když není metodika ministerstva pro žalovaného právně závazná, je povinen výkladová stanoviska respektovat. Navrhuje proto zamítnutí žalovy jako nedůvodné.

III. Zjištění ze správního spisu

Ze spisové dokumentace byly s ohledem na žalobní body zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Správce poplatku žalobce upozornil na to, že se stal poplatníkem místního poplatku za jiné technické herní zařízení. Žalobce správci poplatku adresoval podání ze dne 7. 10. 2010 nazvané „Splnění ohlášení s výhradou“, v němž žalobce v návaznosti na novelu zákona č. 183/2010 Sb., o místních poplatcích a obecně závaznou vyhlášku města Jilemnice č. 1/2010 sdělil, že na území města Jilemnice provozuje loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS na adrese Jilemnice, budova ČSAD (videoloterijní systém VLT MULTI LOTTO 2 ks). Žalobce uvedl, že plní svou ohlašovací povinnost i přes to, že platná právní úprava jednoznačně nedefinuje, co lze za technická zařízení považovat. Žalobce zároveň zdůraznil, že předpokladem zpoplatnění je skutečnost, že provoz VHP (v případě žalobce technického zařízení) byl fakticky zahájen na příslušné adrese, se zpoplatňováním povoleného a nikoli provozovaného technického zařízení žalobce nesouhlasí.

Rozhodnutím č.j. MUJI/5731/2010/FIN-POPL./4 ze dne 28. 12. 2010 správce poplatku podle § 11 zákona č. 565/1990 S., o místních poplatcích a části VII a IX vyhlášky č. 8/2006 ve znění vyhlášky č. 1/2010 města Jilemnice o místních poplatcích, v řízení podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků vyměřil žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010. V odůvodnění rozhodnutí správce poplatku uvedl, že žalobce byl povinen podle zákona o místních poplatcích zaplatit místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (2 ks VLT typu MULTI LOTTO). Zdůraznil, že podle znění zákona o místních poplatcích z názvu

předmětného místního poplatku a vymezení jeho předmětu vyplývá, že jsou zpoplatněny provozované a povolené výherní hrací přístroje a povolená jiná technická herní zařízení. U jiných technických herních zařízení tedy postačí, že jsou povoleny Ministerstvem financí a nemusí být provozována. Vzhledem k tomu, že místní poplatek nebyl zaplacen včas, správce daně žalobci vyměřil místní poplatek za žalobcem ohlášené přístroje povolené k provozování v Jilemnici, budova xx celkem 10 000 Kč (za každý přístroj 5 000 Kč).

K odvolání žalobce, obsahujícího důvody obdobné jako v právě projednávané žalobě, vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 10. 3. 2011, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správce poplatku potvrdil. Žalovaný konstatoval, že jiným technickým herním zařízením ve smyslu loterijního zákona je třeba rozumět i koncový IVT, neboť jde o technické zařízení, pomocí kterého je provozována loterie nebo jiná podobná hra a bylo povoleno Ministerstvem financí. Z uvedeného důvodu není možné konstatovat, že pojem jiné technické herní zařízení není možné vyložit, resp., že je nejasný. K protiústavnímu přijetí novely zákona o místních poplatcích žalovaný konstatoval, že do doby, než se k otázce protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích vyjádří Ústavní soud, jsou orgány veřejné moci povinny postupovat podle platné a účinné právní úpravy, tj. podle zákona o místních poplatcích ve znění zákona č. 183/2010 Sb. ze dne 18. 5. 2010. Žalovaný uzavřel, že správce místního poplatku postupoval v souladu s právními předpisy.

IV. Posouzení soudem

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), poté co v přerušeném řízení po vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, publikovaném na www.nalus.cz, pokračoval, v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K projednání věci k žádosti žalobce nařídil ústní jednání, při němž žalobce zopakoval svou rozsáhlou žalobní argumentaci. Rovněž žalovaný setrval na obsahu svého písemného vyjádření k žalobě.

Pro projednání žaloby při ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Na prvním místě soud s odkazem na již zmíněný náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, konstatuje, že žalobcovy námitky směřující do protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, jsou nedůvodné. Otázka byla již Ústavním soudem zodpovězena a Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že zmíněná novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem, a soud je tímto náleze vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy) a dovoluje si na argumentaci obsaženou v předmětném nálezu Ústavního soudu plně odkázat.

Podstatou žaloby je pak především polemika o tom, zda žalobcem provozované loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS podléhají místnímu poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, stanovenému obecně

závaznou vyhláškou města Jilemnice č. 1/2010. Spor je o to, zda koncový IVT lze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a zda vůbec místní poplatek za provozované „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ vybírat lze. Soudu je známo, že tato otázka byla již řešena jinými krajskými správními soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 131/2011-88 či ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30) a zdejší soud neshledal důvod odchytil se od závěrů, k nimž soudy dospěly v těchto rozhodnutích.

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona). Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., mohou obce vybírat mimo jiné poplatky za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (s odkazem na zákon o loteriích). Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený VHP nebo jiné technické herní zařízení a platí jej jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý VHP nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce může činit částku od 1 000 Kč do 5 000 Kč (§ 10a zákona o místních poplatcích).

Zákonné možnosti využilo město Jilemnice a vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 1/2010. Podle této vyhlášky místnímu poplatku podléhá provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, a to v případě jiného technického herního zařízení ode dne povolení provozování, s tím, že poplatková povinnost zaniká dnem, kdy zaniklo povolení k provozování vydané ministerstvem financí. Sazba poplatku činí na tři měsíce 5 000 Kč za každý provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení (případně v poměrné části, nebude-li poplatková povinnost trvat celé tři měsíce).

Jak již soud uvedl, podstatou věci je pojem „jiné technické herní zařízení povolované Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. S argumenty žalobce soud nesouhlasí, neboť má za to, že za „jiné technické herní zařízení“ je ve smyslu zákona o loteriích třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od VHP podle ustanovení § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona.

Konkrétní skutkové okolnosti ohledně povolení Ministerstva financí vydaných žalobci nejsou sporné. Není pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tedy povolením loterie a jiné podobné hry, jakou je právě i hra xx provozovaná žalobcem. V povolení je uveden také způsob provozování této hry, tedy CLS s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními

jednotkami a připojenými koncovými terminály - IVT. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je však nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolena loterie provozována.

Není možné směřovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her totiž převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Jedná se o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her tak jistě patří i hry provozované prostřednictvím CLS (včetně IVT), které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ to, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus IVT, resp. příslušného zařízení, pomocí něhož je herní proces realizován. Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS, jak ostatně konstatoval i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ze dne 14. 6. 2011, publikovaném na www.nalus.cz, podle kterého *„charakter interaktivní videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu ... Je přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inomínátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“* To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného ale i shora uvedené argumentaci soudu.

Polemizuje-li žalobce s metodickým sdělením Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010, soud jen ve stručnosti uvádí, že ani pro žalobce ani pro soud nejsou závazné jakékoli metodiky či stanoviska Ministerstva financí, nýbrž toliko text zákona, jak vyplývá ve vztahu k žalobci z čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy a ve vztahu k soudu z jejího čl. 95 odst. 1. Krajský soud tak ve svém výkladu vychází pouze z textu zákonných ustanovení a ústavních norem. V tomto výkladu ovšem nutně v zájmu právní jistoty vychází dosavadní judikatury správních soudů, stejně jako z judikatury Ústavního soudu.

Soud dále posuzoval, zda byla obecně závazná vyhláška města Jilemnice v části, ve které vymezovala vznik a zánik poplatkové povinnosti za jiné technické herní zařízení v závislosti na rozhodnutí o povolení k provozování (nikoli jeho provozování), přijata v rozporu s § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích. I tato otázka již byla správními soudy řešena (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, dostupný na www.nssoud.cz).

Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích účinného v rozhodné době vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky vycházel zdejší soud z tohoto usnesení i v nyní souzené věci.

Tyto zákonem stanovené mantinely předmětného místního poplatku byly v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích konkretizovány obecně závaznou vyhláškou města Jilemnice č. 1/2010, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2010. Jak bylo uvedeno výše, patří § 14 zákona o místních poplatcích zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, ale může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Tak postupovalo i město Jilemnice, když na svém území zavedlo a vybíralo předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů. Pokud však jde o jiné technické herní zařízení, čl. 42 vyhlášky jednoznačně stanovil, že poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí se platí *ode dne povolení provozování* a poplatková povinnost zaniká *dnem, kdy zaniklo povolení k provozování* vydané Ministerstvem financí.

Byl-li za poplatníka místního poplatku v čl. 40 vyhlášky označen provozovatel výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, nijak z takové definice nevyplývá, že by přístroj či zařízení muselo být provozováno. Jedná se pouze o označení osoby, které bylo uděleno povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Ostatně shodně poplatníka označuje i § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích.

Z výše uvedeného vyplývá, že obecně závazná vyhláška města Jilemnice č. 1/2010 v mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích stanovovala místní poplatek za každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. V souladu s tím doměřily správní orgány žalobci místní poplatky za 2 ks jiného technického herního zařízení, které byly povoleny Ministerstvem financí.

V. Závěrečné shrnutí a náklady řízení

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. dubna 2013

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová